

ST·OLAV

K A T O L S K T I D S S K R I F T

• FOR RELIGION OG KULTUR •

70. ÅRGANG

28. JUNI 1958

A V I N N H O L D E T :

ALGERIE - ALDRI MER RIKDOM, ALDRI MER FATTIGDOM
ENN NÅ - KONG OLAV V.s SIGNING - BLIKK PÅ
TIDEN - ARNE ORDING SER SEG TILBAKE - ST. OLAVS
FORBUNDS STEVNE PÅ HOVEDØYA - ORIGINAL OG
FANTASIFULL UTSTILLING I OSLO - PATER SEBASTIAN
PÅ PÅSKEØYA - RIKHOLDIG UTENLANDSNYTT

NESTE NUMMER KOMMER 12. JULI 1958.

NR
13

To Italia-reiser

under katolsk ledelse.

BEGGE 31. AUGUST—16. SEPTEMBER

I. København — Roma — Assisi — K.hvn. D.kr. 720.
Leder: Pater Gommans, Hørsholm.

II. København — Firenze — Assisi — K.hvn. D.kr. 670.
Leder: Pastor d'Auchamp, Aakirkeby.

Prisen innbefatter for begge grupper: Togreise i ligge- ell. sovevogn, kost (unntatt i toget) og losji. — Om ønskelig kan man bo for seg selv i Roma og Firenze.

Forespørsler og påmelding til:

Pastor Paul d'Auchamp, Aakirkeby, Danmark. (Tlf. Aakb. 462.)

R.I.P.

Min kjære mann

JOHS. VIG ANDERSEN

avgikk ved døden den 3. juni styrket med Kirkens nådemidler.

Begravelsen fant sted den 9. juni. Han anbefales til de troendes forbønn.

Agnes Vig Andersen.

FYRINGSOLJE
brukes av

St. Olavs kirke	} Oslo
Bispegården	
St. Josephs Institutt	
Vår Frue Hosp. Nerveavd.	
St. Dominikus kirke	
Lunden Kloster	} Bergen
St. Elisabethsøstrenes Pleiehjem	
Sta. Katarinahjemmet	
St. Pauls Kirke	
Vår Frue Kirke	
Marias Minde	
St. Franciskusøstrenes Moderhus	
Øyenklinikken	
St. Josephs Hosp., Drammen	
St. Torfinns Klinik, Hamar	
St. Elisabeth Inst., Hammerfest	} Lillestrøm
St. Theresia kirke, Hønefoss	
St. Franciskus Hosp., Hønefoss	
St. Magnus Kirke	} Lillestrøm
St. Magnus presteg.	

Ved bestilling av olje:
Oslo 683466 - Service: 565690

Sommerens ønskereiser med PETER SCHINDLER:

«Ønskereisen i Portugal» nettopp utkommet	ib. kr. 31.50
	hf. » 24.10
«Ønskereisen i Østrig»	ib. » 21.40
	hf. » 14.60
«Ønskereisen i Italiaen»	ib. » 20.20
	hf. » 14.10

KATOLSK BOK- OG BLADSENTRAL
Akersv. 5, Oslo
Tlf. 42 37 43

FRANCISKUS-SENTRUM, BERGEN

V. Torvg. 9 III
Tlf. 14 339

Katolsk opplysnings- og lesesentrum.

Åpent alle hverdager
kl. 9.30—13, 17—21.
Lørdag kl. 9.30—13.

LITURGISK KALENDER

SØNDAG 29. JUNI, 5. s. etter Pinse: Apostlene Peter og Paul. Ep. Ap.gj. 12, 1—11. Ev. Matt. 16, 13—19. — Bønn for Biskopen i anledning årdsdagen for utnevnelsen til residerende biskop av Oslo. Mandag: Ap. Pauls minnefest. Tirsdag: Jesu hellige blod. Onsdag: Marias gjesting. Torsdag: Leo II, pave, bekj. Fredag: Ferialdag. Lørdag: Anton Maria Zaccaria, bekj.

SØNDAG 6. JULI, 6 s. etter Pinse. Ep. Rom. 6, 3—11. Ev. 8, 1—9. Mandag: Kyrill og Methodius, biskoper, bekj. Tirsdag: Elisabeth, dronning, enke. Onsdag: Ferialdag. Torsdag: De syv martyrbrodre og martyrene Rufina og Secunda. Fredag: Ferialdag. Lørdag: Johannes Gualbertus, abbed.

SØNDAG 13. JULI, 7. s. etter Pinse. Ep. Rom. 6, 19—23. Ev. Matt. 7, 15—21.

GUDSTJENESTER PÅ SØN- OG HELLIGDAGER I KATOLSKE KIRKER OG KAPELLER I NORGE

OSLO KATOLSKE BISPEDØMME:	Stille messe	Høymesse
OSLO: St. Olavs kirke, Akersveien 5. Biskopen og prestegården 425287. Sogneprestkontoret 414161	7.00 8.30 9.45 m. eng. pr.	11.00
St. Hallvards kirke, Fransiskanerne, Urtegt. 29, tlf. 680868	8.00 19.00	10.30
St. Dominikus kirke, Dominikanerne, Neuberggt. 15, tlf. 442324	8.15 9.30 m. fr. pr.	11.00
Vår Frue Villas kapell, Montebello, Ullernchausséen 52, tlf. 558121	—	8.30
Grefsen kapell, Gladsvei 23, tlf. 380287	—	9.30
Lunden kapell, Trondheimsv. 309, tlf. 377868	—	9.00
ARENDAL: St. Franciskus kirke, Tyholmen, tlf. 2209	8.00	10.45
BERGEN: St. Pauls kirke, Christiesgt. 16, tlf. 15410	8.00 9.00	10.30
Vår Frue kirke, Helleveien	—	10.30
DRAMMEN: St. Laurentius kirke, Cappelensgt. 1, tlf. 832019	8.30	10.30
FREDRIKSTAD: St. Birgitta kirke, Kongensgt. 9, tlf. 1438	8.30	10.45
HALDEN: St. Peters kirke, Kristian V.s pl. 1, tlf. 1168	8.00	10.45
HAMAR: St. Torfinns kirke, Torvgaten 113, tlf. 23751	8.00	11.00
HAUGESUND: St. Josefs kirke, Haraldsgt. 21, tlf. 3195	8.30	11.00
HØNEFOSS: St. Theresia kirke, Vesterngt. 7, tlf. 266	8.00	10.30
KRISTIANSAND S.: St. Ansgar kirke, Kirkegaten 3, tlf. 4225 («Stella Maris»: ring Mandal 1145)	8.00	10.30
LILLEHAMMER: Mariakapellet, Weidemannsgt. 3, tlf. 51650	—	10.00
LILLESTRØM: St. Magnus kirke, Romeriksgt. 1, tlf. 71 28 85	8.30	11.15
MOSS: St. Mikael's kapell, Ryggeveien 24	—	11.00
PORSGRUNN: Vår Frue kirke, Sverresgt. 26, tlf. 50793	7.45	10.30
STABEKK: Jesu Hjerter kapell, (Vedr. Eiksmarka ring Oslo 53 77 35)	8.40	10.40
STAVANGER: St. Svithun kirke, Dronningensgt. 8, tlf. 25534	8.00	10.30
SYLLING: St. Hallvards kapell, tlf. 849028 (Drammen)	—	—
TØNSBERG: St. Olavs kapell, Sandefjordgt. 1, tlf. 12238	8.00	10.45

TRONDHEIM APOSTOLISKE VIKARIAT:

TRONDHEIM: St. Olavs kirke, Prinsensgt. 2a2. Biskopen og prestegr. tlf. 21214	8.30 19.00	11.00
St. Elisabeth Hospitals kapell, Ila, tlf. 20220	6.00	—
KRISTIANSUND N.: St. Eystein kirke, Flintegaten 5, tlf. 2779	8.00	11.00
MOLDE: St. Sunniva kirke, Parkveien 23, tlf. 1100	8.30	10.30

DET APOSTOLISKE VIKARIAT FOR NORD-NORGE:

TROMSØ: Vår Frue kirke, Storgaten 94. Biskopen og prestgrd. tlf. 3604	8.15	10.30
St. Elisabeth hospital, Mellomveien 15, tlf. 63	6.20	—
BODØ: St. Eysteins kirke, Hernesveien 22, tlf. 21783	8.15	10.30
HAMMERFEST: St. Mikael's kirke, Strandgt., tlf. 1392	— 19.00	10.30
HARSTAD: St. Sunniva kirke, Skolegt. 4, tlf. 1205	8.00	10.30

ST. OLAV

KATOLSK TIDSSKRIFT FOR RELIGION OG KULTUR

Redaktør: dr. theol. Ivar Hansteen Knudsen

Redaksjon, ekspedisjon og forlag: Akersveien 5, Oslo

Kontortid: 9—16. Mandag og lørdag 9—13. - Tlf. 42 37 43

Boligtelefoner: Redaktøren 42 37 43. - Red.sekr. Kirsten Rydberg 60 86 37

Abonnement (direkte ell. gjennom postkontorene): Kr. 18 pr. år - Kr. 9 pr. ½ år. Utlandet kr. 22.

Annonser: 8 dager før utg.dagen (se nederst på omslagssiden). 24 nummer årlig. - Postgiro 159 86.

ALGERIE

Av GEORGES HOURDIN

direktør for tidsskriftet „Informations catholiques internationales“, Paris

De dramatiske begivenheter som har funnet sted i Paris og Alger i den senere tid får oss til enda en gang å tenke over følgene av den krig som er igang der nede. Vi håper man unnskylder hvis vi blander sammen det som vanligvis kalles politikk og moral. Disse to begreper kan enkelte ganger være vanskelige å holde fra hverandre når mennesket i sin helhet er engasjert.

Det betyr svært meget for oss franskmenn at alt det vi forbinder med frihet opprettholdes. Tanke- og samvittighetsfriheten, informasjons- og uttrykksfriheten, respekt for visse regler når det gjelder utøvelse av lov og rett, de sosiale og etniske minoriteters representasjon er nylige landevinninger innenfor den politiske vitenskap. Men derfor er de ikke mindre betydningsfulle. De gir mer og mindre fullkomment uttrykk for visse kristne rettferdighetskrav. I store trekk faller de sammen med det menneskelige syn som Kirken fremsetter for oss. I sivilisasjonens historie representerer de et ubestridelig, men likevel nokså skjørt fremskritt. Vi forlanger at de blir beskyttet og forsvart på en effektiv måte.

Det er ikke alltid mulig å anvende dem like liberalt. Det kan oppstå situasjoner som krever at de henlegges for en tid. Men det bør bare kunne skje gjennom de legitime myndigheter, for spesielle punkters vedkommende, for en begrenset tid, og det må foreligge grunner for det som angår hele nasjonen. Hvis ikke dette er tilfelle, vender vi tilbake til absolutismen som er en permanent fristelse for enhver politiker, og ubestridelig markerer et tilbakeskritt, for ikke å si en moralsk degradering. Det er nødvendig å gjenopprette autoriteten i Frankrike. Det er ikke mindre nødvendig å redde de her nevnte friheter.

Frankrike hadde følt seg som en skindød under naziokkupasjonen. Umiddelbart etter frigjøringen fikk landet gjeninnført friheten. Det fortet seg å gjenfinne sine mange aviser, sine fagforeninger, sine partier, sin uhemmede utfoldelse i diskusjoner og all slags aktivitet. La oss ikke beklage oss over det. Kirken har dette vært til stor gagn for. Men Frank-

rike greide ikke i tiden 1945 til 1954 å finne en løsning på den revolusjonære situasjon det så seg stilt overfor i Afrika. Nå må man ikke dømme for hardt, det dreiet seg om nye og ukjente problemer som igjen reiste spørsmålet om store materielle interesser.

Det drama som vi nå er vitne til i Algerie, er oppstått av den grunn at koloniseringen slik den ble forstått i det 19. århundre, er avsluttet og erstattet med ingenting. Vi befinner oss mellom to systemer: det ene er nettopp avgått ved døden foran øynene våre, det andre har ikke tatt form enda. I dette tomrom hvor mennesker har det vondt, oppstår kriger og revolusjoner spontant og blomstrer på en skrekkinnjagende måte. Det står til alle franskmenn av god vilje, først og fremst de kristne, å fremskynde det nye systems komme; et system som kan forene franskmenn og afrikanere.

Koloniseringen kunne diskuteres som system, men det var sammenheng i den. Det var et system som ble rettferdiggjort ved at slaveriet tok slutt, ved at de primitive folkeslag som det eksisterte en viss kontakt med, fikk visse hygieniske og sosiale fordeler. Så lenge det besto side om side med de innfødte sivilisasjoner uten å skade deres tusenårige likevekt, oppveiet fordelene og ulempene hverandre, i alle fall på det praktiske område. Men fra det øyeblikk de gamle sivilisasjonsenheter som kolonistystemet hadde virket på begynte å skyte vekst uten å ta vare på sine tradisjoner og skikker, gjorde et nytt krav seg gjeldende: strukturene for en ny sivilisasjon.

Algerie kan brødfø noenlunde anstendig to eller tre millioner mennesker. Franskmennenes kolonisering, som jeg slett ikke frakjenner tidligere tiders fortjenester, har muligjort en uforholdsmessig stor befolkningstilvekst uten at de nødvendige livsforholdene er blitt økt tilsvarende. Ved å bekjempe epidemier og veneriske sykdommer og skaffe hjelp når det har vært uår, har folketallet steget til ni millioner. Dette vet nå alle i Frankrike, og likeså at bøndene der nede piner ut jorden for å skaffe mat til de barna de har og som ikke lenger lider spebarnsdøden. Kvegbestanden økes. Skogen hugges ut og jordbunnen blir stadig magrere. Fattigdommen og elendigheten tiltar. Grunnen er altså beredt for revolt.

Men selve grunnproblemet blir ikke løst fordi om det oppnås uavhengighet og nye rettigheter. Det som i virkeligheten gjør alt så vanskelig er at denne grenseløse fattigdom som en del av den algirske befolkning lever i, bringer det muhammedanske samfunn nedover og senker levestandarden hos berberne. Den gamle sivilisasjonslikevekt er ødelagt. Der er landsbyer og leirer hvor ingen hverken kan lese eller skrive, og hvor innbyggerne bare såvidt opprettholder livet.

Det er altså av absolutt nødvendighet å finne en løsning på det algirske drama. Det gjenstår nå å ta fatt på og fullføre det krevende arbeide med å finne jord til alle, gjennomføre jordbruksreformen, forbedre undervisningen, bistå muhammedanerne i deres søken etter nye seder og skikker og gå med på å motta fra dem det de kan lære oss. Det er et arbeide på lang sikt. Det fortjener å vinne gehør!

Aldri mer rikdom, aldri mer fattigdom enn nå!

Biskop Fulton Sheen tar bladet fra munnen.

Aldri før i verdens historie har det vært så megen rikdom, men heller aldri før så megen fattigdom som nå. Aldri før har det vært så megen undervisning, og aldri før så få mennesker som når frem til å erkjenne sannheten. Aldri før har man rådd over så megen makt, og aldri har den vært anvendt til så ødeleggende virkninger for det menneskelige liv.

Vår moralske plikt til å hjelpe dem som har det dårligere enn oss er derfor meget sterkere: Vi har for meget, og rikdommens overflod må komme de *forfordelte* til gode. Det var en hedning, Terentius, som sa: «Veldedigheten begynner hjemme». Men det var Kristus, Guds Sønn som, i lignelsen om den barmhjertige samaritan, uttalte at godgjørenheten begynner langt hjemmefra for folk som ikke hverken tilhører vårt land eller vår rase.

En annen grunn til at vi er moralsk forpliktet til å yde hjelp, er at jorden med sin overflod er skapt av Gud for alle land i verden, og ikke for at noen enkelte skal være spesielt begunstiget.

Folkenes og rasenes mangfoldighet kan sammenlignes med mangfoldigheten av celler og organer i det menneskelige legeme. Den gjensidige avhengighet mellom dem er av en slik beskaffenhet at dersom en enkelt celle er syk, går det ut over alle, og at på den annen side den enkeltes vekst og fremgang er til beste for alle.

Ved å hjelpe de land som er mindre begunstiget bør vi ikke tro at vi står noe høyere, eller anse dem

Frankrike og Algerie er innfiltret i hverandre. Den muhammedanske befolkning lever av oss. De pengesummer som sendes dit av de 400 000 arbeidere i moderlandet og det arbeide som gjøres av hundretusener av europeere som bor der nede, har delvis omformet landbruket og skapt en begynnende industri. I løpet av de siste 100 år har det stadig reist folk fra Europa over havet til områdene mellom Oran og Constantine, og deres virksomhet har båret frukter og vekket dette landet som var sovnet inn i solen. Til gjengjeld er et stort antall muhammedanere fra Algerie kommet til oss og arbeider her. De begynner å få sine familier hit opp. Det går en strøm begge veier som svinebinder begge landene. Deres skjebne er knyttet sammen, og den oppgaven som hviler på oss er tung. Ved et likeverdige samliv mellom de to raser gjelder det å bringe Algerie videre frem til fullt menneskelige tilstander, dette voldsomme Algerie som nå ikke lenger befinner seg i en solvarm sløvhetsstilstand. Det franske moderland alene kan bibringe de nødvendige ofre. Måtte det skje fort!

MONSIGNORE FULTON SHEEN, hjelpebiskop i New York, er kjent langt utenom Amerikas grenser for sin forfattervirksomhet og sine fjernsynsprogrammer. Nedenstående er utdrag av et foredrag holdt den 25. februar i år for amerikanske politikere. Biskop Sheen er også formann for Det pavelige arbeide for troens utbredelse i De forente stater, og som en ekte kirkenes mann ser han på de problemene han her behandler fra en verdenssolidarisk synsvinkel. Men samtidig taler han som en ekte amerikaner med en amerikaners typiske uttrykk og formuleringer.

som blir hjulpet for mer lavtstående selvom de rent økonomisk er fattigere. Det er mange slags behov — de dårligere stille land i verden trenger det og det, vi trenger noe annet. Giveren og mottageren har begge sine særskilte behov.

De dårligere stille land trenger våre maskiner til sitt landbruk, de trenger klær og sko og mat. Men vi har andre behov, vi er fattige på en annen måte. Vi trenger til å rettfærdiggjøre våre rikdommer *ved å dele dem med andre*. Vi trenger å takke Gud fordi han har gjort vårt land til det mest fremgangsrike på jorden, vi trenger Himmelenes velsignelse over våre hjerter og Guds nåde over all vår væren.

Med ydmykhet, ikke med stolthet, må vi derfor strekke våre hender ut til dem som trenger oss. På dem hviler byrden å være i misstilling, på oss byrden å være i særstilling. Hos dem er det maven som er tom, men hos oss kanskje hjertene. De kan nok klare seg uten vår hjelp, men vi kan ikke holde ved uten rettfærdighet og barmhjertighet vis å vis dem.

Regjeringene er likevel ikke inspirert av viljen til å øve godhet eller nestekjærlighet bare for de andres egen skyld. Utenlandshjelpen har mange sider: militære, politiske, økonomiske og sosiale. En av disse sider som det er umaken verdt å se nærmere på, er den hjelpen som tar sikte på å bekjempe kommunismen ved å holde de disfavoriserte nasjoner innenfor den frie verdens områder. I forbindelse med den forestilling at utenlandshjelpen skal bekjempe kommunismen, vil vi gjerne ha dette sagt:

Kristus var ingen «Brødkonge»!

For det første: Der er intet ved utenlandshjelpen som gjør at den i og for seg er et virkningsfullt middel mot kommunismen. De Forente stater kan yde hjelp for å *bekjempe* kommunismen, men Sovjetsamveldet kan også yte hjelp, og har faktisk også gjort det, for å *utbre* kommunismen.

For det andre: Det er en illusjon å tro at den som gir mest kan være sikker på å vinne de dårligere stille for seg. Fra dette synspunkt er det å hjelpe andre land som å gjøre kur, og det kan være bra å huske på at en dame ikke alltid velger den som gir henne de største gaver.

For det tredje: Det gjelder å unngå å lede andre folk inn i våre baner bare ved hjelp av økonomiske midler. Ved å handle slik plaserer vi oss selv på nøyaktig samme plan som Sovjetsamveldet, det vil si på det materialistiske. For ved å forkaste materialismen i teori, men bekrefte den i praksis antar vi det fundamentalt marxistiske prinsipp om historiens økonomiske determinisme. Og det ville være tragisk om vi handlet slik overfor folkeslag som selv avslår å akseptere forrangene ved materielle goder.

I utenlandshjelpen fra De forente stater bør det derfor også komme med en annen faktor utenom den økonomiske, politiske og militære, en faktor som er den sterkeste av våre nasjonale tradisjoner og som de ikke bare mangler i Sovjetsamveldet, men endog søker etter. Det de der frykter når det gjelder våre forbindelser med resten av verden, er at vi selv skal bli klar over den mangel ved våre hjelpeaksjoner som mistenkeliggjør dem hos alle Asias og Afrikas folk: nemlig vår tro på Gud, på den menneskelige persons verdighet, på samvittighetsfriheten og på prinsippet om at staten er til for menneskene og ikke omvendt.

Sålenge vi handler etter det kommunistiske prinsipp om at det bare er materien som betyr noe, er vi svake og de andre sterke. Men hvis vi yter økonomisk hjelp på et ikke-materialistisk grunnlag, er det oss som er sterke.

En tredje verdensmakt.

Sett i dette perspektiv er det vesentlig å vite at der eksisterer det man kan kalle en tredje verdensmakt som, til tross for at den er fundamentalt forskjellig fra kristendommen og jødedommen, likevel tror på Gud og bønnens makt: hvert syvende menneske i verden er muhammedaner. 375 millioner muhammedanere utgjør en betraktelig overnasjonal styrke!

De antireligiøse nasjonene har allerede vunnet noen av de muhammedanske stater for seg, noe som har kunnet skje hovedsakelig fordi vi har forholdt oss tause om den fundamentale forskjell mellom dem og Sovjetsamveldet. Islams tilhengere blir mer sympatisk innstillet til den frie verden når man respekterer deres tro på Gud enn om de får en rett og slett økonomisk hjelp. Fordi vi altså har lagt så stor vekt på det økonomiske, er vi blitt plasert på samme nivå som de antireligiøse makter.

De forente stater burde også nytte de muligheter som nå finnes nesten over hele verden m. h. t. fordelingen av de materielle goder. Jeg tenker da på de tusener av institusjoner for sosialt fremskritt som ledes av de kristne misjonærer og i enkelte tilfelle av jødiske arbeidere som bor i de mindre heldigstilte land, og som taler vedkommende folks sprog, deler deres kår og helt går opp i dem.

Jeg henvender også oppmerksomheten på protestantene som hvert år bruker 44 millioner dollars til undervisning, landbruksvirksomhet, sykehus, hjelpe-stasjoner for spedalske og medisinforsyninger i de forskjellige dårlig stilte land i verden.

Hvorfor ikke kanalisere utenlandshjelpen, iallfall delvis gjennom disse institusjoner? Men da utelukkende for de medisinske og sosiale behov i de land som her er på tale. Jeg sikter ikke her til en hjelp med misjonære mål, for Kristus nektet jo nettopp å være noen «brød-konge».

Når regjeringen ønsker å gi andre nasjoner en prøve på vår kultur, sender den altfor ofte . . . en filmskuespiller, og glemmer både at disse nasjoner venter mer fra oss og at vi har meget mer å gi.

Guds lampe i sorte hender.

Den politiske, økonomiske, sosiale og militære verdens makt holder på å flyttes mot øst. Det er Afrika som er fremtidens kontinent. Om 150 år fra nå vil

(Over til n:ste side.)

Guds signing over vår Konge

«Med Guds hjelp håper jeg at min gjerning må bli til velsignelse for mitt folk.»

Denne alvorfulle setning i kong Olav V.s første budskap til Norges folk var mer enn et stemningsuttrykk da han hin tidlige septembermorgen ifjor tok scepteret opp etter sin nettopp avdøde far kong Haakon VII. Dette understreket han til all tydelighet ved å be om en høytidelig signing i Norges nasjonalhelligdom ved inngangen til sin gjerning.

Når det er så at vår lovgivning ikke lenger har hjemmel for den gamle sakramentale kongevigsel med salving og kroning, kunne vår konge ikke ha valgt noen heldigere og høveligere form enn som kongelig pilegrim å dra gjennom hjertet av Norges vidstrakte land til Hellig Olavs Dom i Nidaros, for der, med hele folket sluttet om seg, hendene foldet, å nedbe Den allerhøyestes signing over seg og sin gjerning. Knelende for Den allmektiges åsyn, omgitt av en vitnehær av bedende sinn og bankende hjerter, tok kong Olav V på denne måten landet i len av Kongenes Konge.

Slik og kun slik ville han gå til sin gjerning. Nå er han trygg — og vi alle nordmenn med ham. Hans «Alt for Norge» har fått sin hele og fulle mening.

*

I alle våre kirker og offentlige kapeller ble det på Signingsdagen bedt for Kongen og hans gjerning. Til stede i Nidarosdomen var bl. a. biskop dr. Mangers, som gjennom over 25 år i hovedstaden har personifisert norske katolikkens hengivenhet overfor vårt kongehus; og til stede var biskop Johs. Rùth, vår biskop i signingsbyen. De var også gjester ved middagene som Kongen ga for de innbudte gjester.

BLIKK på TIDEN

ETTER NIDAROS

■ Kongen har i denne måneden fullført sin signingsreise og mottatt velsignelsen over sin gjerning under enestående deltagelse og sympati fra hele det norske folk. Det turde med andre ord være uttrykk for en både utypisk og billig form for «radikalisme» når journalist Helge Waale gjennom en lengre spissartikkel i ukebladet «Aktuell» (14. juni) besværer seg over at «kongekroningen er lurt inn bakveien».

Til overmål får han svar på lederplass i «Vårt Land» (16. juni), hvor merket hg (redaktør Ingar Hagen) beroligende — og vel noe overflødig — forsikrer at «intet står mer fjernt fra den norske kirke i 1958 enn den erkebiskopelige middelaldertanke at Kongen skulle motta på noe vis sin myndighet fra kirken». Hans artikkel er ikke alene, denne sommeren, om å understreke i hvilken grad vårt folk har en lang historie og en kort hukommelse. I de kirkelige kommentarer til signingsferden har der vært liten eller ingen sans for at nettopp den middelalderkirken som norsk protestantisme, i sine mer feststemte og nasjonalromantiske stunder, mener seg å føre videre, jo faktisk skapte det norske kongedømmes idé og forvandlet det norske samfunnet fra en vikingenes ville grensemark til en europeisk og katolsk kultur nasjon.

Der synes oss katolikker å være noe galt fatt dersom en nettopp på kristent hold er blitt så smålåten at en glemmer i hvilken grad dette for sin tid var en tredobbelt sivilisatorisk bedrift:

Juridisk — forsåvidt som Kirken, fra Magnus Erlingsson av, prinsipielt satte en stopper for kongsemnernes blodige og ødeleggende borgerkriger, ved å fastslå reglene for arvefølgen. *Politisk* — forsåvidt som Kirken begrenset Kongens enerådige selvherlighet ved klokkeligen å fordele makten på flere samsfunnsorganer. Og først og fremst *religiøst*, ved idéen om Hellig

Afrika være like så industrialisert som De forente stater i dag.

Vi i vest har stått høyt ikke fordi vi har vært hvite, men fordi vi har vært kristne. I det øyeblikk vi mister vår tro, er vi ikke lenger høytstående. Gud har satsset lenge nok på de hvite; i fremtiden kommer han til å satse på de sorte for å skape en ny klang og en ny kultur.

Det er tapet av de åndelige verdier som gjør at vi bare tenker økonomisk og rivaliserer med det ateistiske Sovjetsamveldet. Dostojevskij har advart oss: «Det kommer en dag da menneskene sier: der er ikke forbrytelser, ikke synd, ikke skyld, der er bare sult . . . og de vil komme skrikende og klynge seg til oss og rope: gi oss brød.»

Sovjetrusserne vil ha verden til å tro at det bare eksisterer en fysisk sult. Vårt vidstrakte land, som har nådd opp til slik velstand fordi det hevder at Gud har gitt menneskene visse umistelige rettigheter, bør innse at «mennesket lever ikke av brød alene».

Dette er kjernepunktet i spørsmålet om utenlandshjelpen.

Olav som «Norges evige konge» — *rex perpetuus Norvegiae* — lensherre hos Kongen Krist og av hvem alle senere norske konger tok landet i len — dvs. på lån.

Denne humanisering av maktkampen og av riksautoriteten var i sin impuls like sivilisert som den var kristen, og det er et eiendommelig uttrykk for moderne kristelig husmannsånd å overse at den også var en av de første og viktigste historiske forutsetningene for utviklingen av det norske bondedemokratiet.

Kristendommens første kamp i Romerriket hadde vært en kamp mot stats- og herskerforherligelsen. Og kongedømmet «av Guds nåde» var *opprinnelig* ikke en absolutisme, men et uttrykk for den både kristne og demokratiske idéen at også herskeren — statsoverhodet — levde «på nåde» — dvs. var et syndig og feilbarlig menneske som skyldte regnskap for sin regjering under Guds lov og dom. I den idéen bodde fremskrittet, for innenfor den rammen kom den kristne bevisstheten om de svakes Gud-gitte verdighet til å vokse seg sterk.

Det er et historisk faktum at den reformatoriske kristendommen her nærmest representerte et reaksjonært tilbakeslag, med sine ivrige knefall for «vor stormechtigste Fyrste» også i saker som gjaldt kirkens indre lære og orden — en avhengighet overfor statsmaktene som like til denne dag har gitt særlig det lutherske kirkesynet en problematisk slagside.

Der er tradisjoner som kan føres videre. Og der er tradisjoner som er ugjenkallelig tapt. Under nettopp Nidarosdomens hvelv burde det vel — ved en anledning som denne — føles som noe av en malurt i begeret at katedralens praktfulle oktagon står gapende tom for det den ble bygget for. Reformasjonens fanatisme og ødeleggelseslyst støpte selve byggverkets sentrale helligdom — Olavsskrinet — om til klingende dansk mynt, og grov helgenkongens legeme ned i den første og beste steinrøys eller sandbakke — overgitt til glemselen.

Den katolske kirke har lang nok hukommelse til å innse at dette overgrepet symboliserer et ulegelig brudd i våre rikstradisjoner, et brudd som hverken nutidig geistlig retorikk eller liturgiske improvisasjoner vil kunne dekke over.

Men tilbake står noe som gjelder fremtiden mer enn fortiden: At Kong Olav bar hele folkets hengivenhet og gode ønsker med seg da han — som sin forgjenger og navnefelle helgenkongen — la sin høye gjerning inn under Guds lov og velsignelse. Det er et symbol som peker forpliktende inn i de kommende år for hele vårt nasjonale og offentlige liv som et kristent folk.

KATASTROFE?

■ Under den uhellsvangre titelen «Katastrofe» har en nøktern og bekymret fagmann, professor dr. med. Peter M. Holst, skrevet tre interessante og veldokumenterte artikler («Morgenbladet» 9., 10. og 11. juni) om situasjonen i norsk sykepleie for tiden — og fremover. Det er et dystert bilde han gir. Så dystert — særlig hva sykehusplass og tilgangen på faglært pleiepersonell angår — at det er alarmerende. Spørsmålet melder seg om ikke denne svikten er en følge av manglende forutseenhet og grov forsømmelse, enten nå ansvaret ligger

hos de administrerende medisinalmyndigheter eller hos de bevilgende instanser — eller hos begge to.

Et moment i dr. Holst's grundige fremstilling fortjener en særlig oppmerksomhet. Den rører nemlig ved en sammenheng hvor det er åpenbart at sykepleien — de sykes egne interesser — lider under et politisk prinsipprytteri. Vi sikter til myndighetenes tydelige uvilje og faktiske priskrig mot de ikke desto mindre helt uunnværlige private sykehusene; en politikk som hindrer effektivt deres tekniske utbygning og utnytter både den private veldedighet og personalets offervilje på en helt meningsløs og forkastelig måte. Om dette skriver dr. Holst blant annet :

«Mulighetene for å redde menneskeliv er ofte uendelig meget større i enn utenfor sykehus, fordi de nye metoder forutsetter et meget innviklet og kostbart apparatur og spesialister som kan bruke disse midler. Disse muligheter finnes som regel samlet bare i velutstyrte sykehus.

I denne utvikling har de private sykehus dessverre ikke evnet å følge med. De sliter alle med en meget vanskelig økonomi, fordi våre prismyndigheter ikke tillater dem å beregne så høye priser at de kan få dekket sine voksende underskudd. Når sykedagen i Ullevål sykehus med biavdelinger, for kommende budsjettår er beregnet å skulle koste kr. 62.95, vil man forbauses over at et helt moderne sykehus som Kronprinsesse Märthas institutt ikke får lov å beregne mer enn 33 kroner pr. sykedag. Trygdekassen betaler 33 kroner i begge anstalter. På Ullevål dekkes differansen mellom utgifter og inntekter gjennom beskatningen. I Kronprinsesse Märthas institutt forutsetter prismyndighetene at snille mennesker vil dekke underskuddet ved veldedighet. Det samme forhold ser vi i andre privatsykehus(...). Jeg tror at alle parter vil være enige om at i et velordnet samfunn må hensynet til de syke og hjelpeløse få en meget høy prioritet. Vi må utbygge våre sykehus og pleieanstalter i et meget raskere tempo. Vi må også mer effektivt støtte de private sykehus, som vi ikke kan unnvære.»

REKLAMEN OG MENNESKEVERDET

■ Folk flest har trolig nokså våge begreper om dette som kalles «reklame-psykologi». Ikke desto mindre er de fleste ubevisst offer for den: Med alle propagandans midler ser vi behov og opinion fremstilt kunstig — å forankre notoriske fordommer i masse menneskets sinn synes bare å være et spørsmål om å sette tilstrekkelig med penger og reklamepsykologisk dyktighet inn i foretagendet. I sin ytterliggående — amerikanske — form er reklamepsykologien utvilsomt et anslag mot menneskets frihet og verdighet. Og det hører med til vårt åndelige beredskap å vite *hvorfor*. To velskrevne kronikker av forfatteren Finn Carling («Morgenbladet» 2. og 3. juni) gir et både rystende og fengslende innblikk i en amerikansk studie over reklamens makt og metoder. Og problemet var øyensynlig også fremme til klarsynt drøftelse på *Nansen-skolens* kurs «Mennesket og bedriften» på Lillehammer nylig. Ifølge «Aftenposten» (aftennr. 11. juni) uttalte en av foredragsholderne, amanuensis Rolf Jangård, blant annet noen innlysende sannheter som ikke minst styrker vår uvilje og mistenksomhet overfor den velkjente parolen på visse kristne hold om at «Kirken må ta reklamen i sin tjeneste»:

«Salgsopplegget forbereder seg i økende grad på å spille på kjøperens svakhet, hans frykt og drøm, hans skjulte følelser og sosiale mindreverdigthetskomplekser. Også her ser vi det alt i reklamen, for eksempel for anti-transpirasjonsmidler, hvor selve muligheten for sosial suksess blir tatt i salgets tjeneste.

Men hvem vet noe om dette? Psykologene og sosiologene. Dette forklarer industriens økende og litt skremmende interesse for samfunnsvidenskapene, sier Jangård.

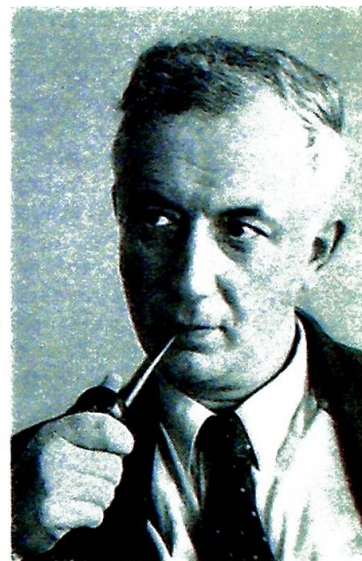
— Ingen kan si hvor langt utviklingen vil gå, og vi skal ikke være altfor bekymret her hjemme. Men en analyse av salgsproblemer viser at salgsmotstanden ligger i selve vår kultur.

Bondesamfunnets gamle normer sier: sløs ikke, spar sammen og bruk ikke mer enn du trenger. Fremdeles er dette levende kulturnormer blant folk.

ARNE ORDING SER SEG TILBAKE

Festskrift til Arne Ording.» Red. av Trygve Bull, Tim Greve, John Sannes, Hans Vogt. — Aschehoug 1958. 142 s.

Anmeldt av
H. Rieber-Mohn

«Borgerskapets opprørske sønner» — 20- og 30-årenes ledende motdagister — har etterhvert nådd de grå hårs, jubiléenes, memoarenes og festskriftenes avklarede alder. Det øker etterhånden materialsamlingen til et interessant kapittel i den norske radikalismens historie.

I det nylig utkomne «Festskrift til Arne Ording» finner en blant professorens egne bidrag som åpning en patetisk tale fra 1921: «Hvorfor jeg er kommunist», og mot slutten av boken enn stillferdig, men like ekte følt hyldestartikkel om Kong Haakon den 7., fra 1942. Det avmerker ikke bare en personlig vekst. Det markerer også selve utviklingen innen det norske sosialdemokratiets intelligens mellom de to verdenskrigene, fra idealistisk utopi til byggende realisme. Begge artikler er forøvrig uttrykk for de beste menneskelige egenskapene hos en mann som hans venner, *Hans Vogt, John Sannes, Trygve Lie og Hallvard Lange* i dette festskriftet tegner et overbevisende sympatisk bilde av.

I Amerika har vi tydelig eksempel på hvorledes det industrielle salgssapparat er gått til stormangrep på disse normer. Man vil lære folk å sløse, forsøker å gjøre forbruk til et ideal. Amerikanerne har lansert den «psykologisk utslitte dress». Du kan ennå saktens bruke den et år eller to, men du får ingen ny jobb så lenge du går rundt i den der.

Under slike forhold er det selgerens oppgave å gjøre folk ulykkelige med gamle ting, slik at konen gråtende ber om nye klinker på dørene når mannen kommer hjem, fordi selgeren har overbevist henne om at de gamle klinkene er så aldeles umulig gammeldagse og umoderne.

Slik går moderne salgsmetoder når de føres ut i sin ytterste konsekvens, løs på selve kulturen. Det er den gradvise reorganisering av samfunnet, et nytt verdisystem som setter industrien på toppen, og så skal vi andre tilpasses og skapes i dens bilde(...)

— Reiser ikke dette rent fagetiske problemer for forskerne?

— I høy grad. Slike salgsmetoder tar jo sikte på å utnytte våre følelsesreaksjoner, spiller på dette at vi ikke er så rasjonelle som vi liker å gi uttrykk for. Det reiser store etiske problemer for fagpsykologen. Han har et ansvar og en akademisk standard som forbyr ham å manipulere med mennesker. Og da blir det en alvorlig samvittighetssak for ham hvor langt han kan gå i reklamens og salgsspsykologiens tjeneste når menneskets følelsesliv blir et ledd i den økonomiske konkurranse.»

Fr. Candidus.

Utvalget av professor Ordings egne artikler angir fasene i hans liv og arbeide. Her er selvfølgelig meget om hans spesialitet: Utenrikspolitikken, hvor han ikke bare har vært skribent, radiokronikør og teoretiker, men også grå eminense i vårt utenriksdepartements indre kontorer gjennom en årrekke. Et festskrift må ha lov til å gå såpass lett henover Ordings sene oppdagelse av den russiske kommunismens sanne karakter, og dokumenterer med full rett hans tidlige og imponerende klare forståelse av den tyske nazismens egentlige vesen. Givende er også et par bidrag av historikeren Ording, om *Edvard Bull* og om *Romain Rollands «Danton»*, selvom en her vel med fordel kunne ha supplert med et par av de tildels ypperlige fremstillinger fra samtidens historie som han ganske nylig har skrevet innenfor rammen av «*Aschehogs Verdenshistorie*».

Ellers er der endel eksempler på Ordings vel ikke særlig originale, men til gjengjeld upretensjose litteraturkritikk (Collett Vogt, Lagerkvist, Kinck, Duun, Hagar Olsson, Øverland), samt tre artikler, alle fra tidlig i 20-årene, om «Kristendom og kommunisme».

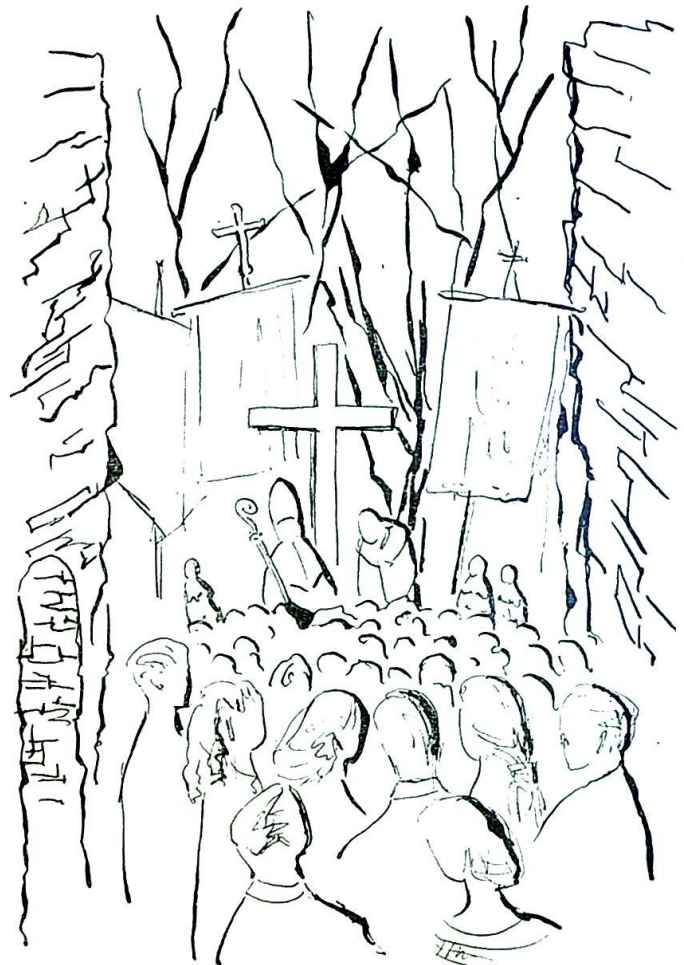
De sistnevnte minner om at Arne Ording jo er sønn av *Johs. Ording*, en av de mest omstridte teologskikkelser i nyere norsk kirkehistorie, hvis utnevning til professoratet i dogmatikk ved Universitetet ved århundrets begynnelse førte til en skarp kirkestrid og forårsaket grunnleggelsen av Menighetsfakultetet, til vern om det lutherske og pietistiske ortodoksi.

I disse tre artiklene — ikke minst i «Kristendom og klassekamp» (1923) — gir den unge Arne Ording uttrykk for den sunne forargelsen over en kristendom hvis reneste og edleste tanker kveles og hvis rettferdssans er avstumpet i en ynkelig og egoistisk spissborgerlighet. Og som så ofte ellers overfor de mange vrangsnudde moralistene og puritanerne i norsk radikalisme får en også i Ordings sympatisk idealistiske selskap et sterkt og forstemmende inntrykk av hvor fortvilet uegnet den gjengse kristendomsform må ha vært når det gjaldt å engasjere den unge Christiania-intelligensen ved 20-årenes begynnelse. Dette er et avsnitt fra Ordings førnevnte tale (på et akademisk massemøte) fra 1921, om «Hvorfor jeg er kommunist»:

«De kristne venter at en stor vækkelse nu skal gå over vort folk og dr. Hallesby sa i Studentersamfundet at han håbet den vilde bli av like stor værdi for vor kultur som Hans Nielsen Hauges i forrige århundre. Men jeg tror ikke på nogen åndelig fornyelse hverken fra Calmeyergaten eller fra nogen av de andre bedehusene. De gamle skumle ord om arvesynd og evig fortabelse, den mørke mistro til menneskene, den evige frygt for ikke at isolere sig nok fra verden og vantroen — ingen freidig kampstemning, ingen varme — det hele gir en stemning av kulde og angst. Det er indimellem som det er selve helvedesrædselen som stirrer en imøte. Det er netop i motstand mot, i det at lukke sig til, at slike folk har sin styrke. Nu er jo ikke dette alle de kristne. Men det er kristenfolket, kjernen og hovedmassen av de virkelige kristne i landet.»

Farens liberale kristendom sier ham heller ikke noe, og her ser vi vel utvilsomme spor av innflytelsen fra «Mot Dag»s ubestridte leder og profet (Ording ble visst aldri noen ukritisk, fanatisk disippel!), den doktrinære *Erling Falk*, hvis klare logikk hadde gjennomskuet den tåkelagte sentimentalitet og den intellektuelle selvoppgivelse som så ofte skjuler seg på bunnen av den «liberale teologi». Invertfall fortsetter Ording:

«Og hvis vi tar den anden retning, de såkaldte liberale, og ser bort fra enkelte værdifulle religiøse personligheter og tar bevægelsen som helhet, — er det ikke over den noget

Biskopsmessen i ruinkirken i Jan Stangebyes strek.

tandløst og glatt, noget i dårlig forstand liberalt — likesom deres publikum, et tyndt lag av dannede academici, er folk som hverken er kolde eller varme. Bor det nogen positiv kraft i dem, er det over dem nogen korstogsstemning? Er det ikke i selve deres forhold til kristendommen noget relativt, mens enhver livsfrisk og erobrende religion kræver sin mand med hud og hår, absolut?

Vor overklasse og store lag av arbeiderne er alt avkristnet, og jeg tror vi kan si at kristendommen i vort folk er en vikkende åndsmagt.»

«Enhver livsfrisk og erobrende religion kræver sin mand med hud og hår, absolutt» — det er ungdommelig sagt. Men det er sant. Og det sier litt om hvorfor Mot Dag grep så mange av de beste blant de unge dengang — og om hvorfor kristendommen mistet dem. De to sitatene ovenfor skisserer i virkeligheten en tvangssituasjon. I dette falske dilemmaet, i dette uegentlige valg mellom pietistisk isolasjonisme og livsangst på den ene side og liberal oppløsning og subjektivisme på den annen rører vi faktisk ved ett av de viktigste og mest tragiske årsaksforholdene til avkristningen her i landet. Tragisk — fordi kristendommen er noe annet og mer enn de to alternativene. Tragisk — fordi Arne Ording og så mange av de beste i hans generasjon vendte dem begge ryggen, og hadde svært så iøynefallende grunner for å gjøre det.

H. Rieber-Mohn O. P.

Årsstevne på Hovedøya

St. Olavs Forbunds årsstevne på Hovedøya søndag 15. juni vil bli husket av de vel par hundre deltagere som en fager høytidelighet i ønskevær fra begynnelse til slutt.

I prosesjon dro man inn i klosterruinenes åpne kirkeskip, der alter og kors i enkelt tre erstattet fordums herligheter i sten og marmor. Hans høyverværdighet biskop dr. Mangers celebrerte prelatmessen kl. 10.30, assistert av fransiskanerpater A. Castricum med ministranter. St. Olavs kirkekor var møtt fulltallig opp og førte sangen an under ledelse av dirigenten Rolf Østbye. Biskopens preken er gjengitt annetsteds.

Efter en pause med hygge og forfriskninger åpnet formannen Alfred Taxt selve stevnet, der han gjorde rede for St. Olavs Forbunds virke og mål. Så fulgte stevneforedraget av journalist Hans Bruce — dypt inspirert og glimrende fremført. Redaksjonen presenterer annetsteds foredraget i resymé.

Det lot til at de aller fleste riktig godgjorde seg videre i de sommerlige omgivelser på de gamle klostermarker uten å savne ytterligere program — det skulle jo først og fremst være et stevne i samværets ånd, med gudstjeneste som tradisjonell innledning og avslutning. Avslutningsandakten ble forrettet av sogneprest Castricum.

Biskop dr. Mangers preken

Hvem av dere som har hundre får og mister ett av dem, går ikke fra de ni og nitti i ødemarken og søker etter det fåret han har mistet til han finner det? — Luk. 15, 4.

For elleve år siden var vi også samlet her på dette tradisjonsrike sted for å minnes 800-årsdagen for grunnleggelsen av det ærverdige Cistersierserkloster som har spilt en så stor rolle i gamle Oslo bys historie. Den gangen dvelte vi ved tanken om alle jordiske tings forgjengelighet, mens selve Kirkens levende organisme vokser seg stadig sterkere og mektigere og er høyt hevet over alle tidens omskiftelser.

Idag har vi atter samlet oss her, etter innbydelse fra St. Olavs Forbund, for å bli oss mer og mer bevisst den store oppgave vi alle har som lemmer på Kirkens levende organisme: å være apostler for Guds rike, vinne sjeler for Guds rike.

En menneskesjel har uendelig stor verdi, guddommelig verdi. Gud elsker hver eneste menneskesjel med usigelig kjærlighet, og han går etter hver eneste menneskesjel for å vinne den for seg og gjøre den fullt ut lykkelig.

Det tapte fåret og den tapte skillingen som det er tale om i dagens evangelium — det kan være deg og det kan være meg — det er hver sjel som lever i synd, hver sjel som lever i vantro eller villfarelse eller er kommet bort fra den vei Gud vil vi skal gå. Og Gud søker alle disse sjeler med sann faderkjærlighet, slik som en god hyrde leter etter sitt får som han har mistet til han finner det igjen.

Men i denne leting etter sjeler vil Gud ha medarbeidere, villige redskaper, som setter alt inn på å fremme hans rike og gjøre hans sannhet og hans kjærlighet kjent i sin omgangskrets, ja i hele verden: «Gå ut i all verden og gjør alle til mine disipler», sa Frelseren før han forlot denne verden for å fare opp til himmelen. Hver kristen har derfor den alvorlige plikt å arbeide for å vinne sjeler til Gud, hver på sin måte og sitt område: «Apostelånd og kristenånd er ett og samme», sier vår hellige far, pave Pius XII, i sitt rundskriv «Troens gave». Det er ikke uten grunn at Kirken, og da særlig de siste pavene, om og om igjen formaner til legapostolatet og minner om de plikter det innebærer.

Dette er så fundamentalt og selvfølgelig at det nesten ikke trenger til å bli gjentatt. Og likevel ser det ut som om de fleste av oss har liten sans og forståelse for denne elementære kristenplikt. Svært få realiserer den apostelkraft som bor i dem gjennom dåpens og feringens sakrament. Sjelden, for ikke å si aldri, føler de fleste av oss det privilegium og den glede det er å være apostler hos sine medmennesker. Vi kjenner alt for lite til den glede det er å eie den samme sanne kristentro som knytter oss alle til Kristus i ett legem, til den glede det er å hjelpe et medmenneske bort fra et syndig liv tilbake til ekte kristent liv. Tenk på den glede som er i himmelen over én synder som gjør bot og vender tilbake til Gud.

Hver og en av Kristi disipler må forstå at han eller hun har en særlig og personlig og levende rolle å spille for å bringe Kristus inn i verden, inn i sjelene, hele veien fra sin dørterskel helt til jordens fjerneste avkrok, nettopp fordi han eller hun er og skal være Kristi disippel.

Kristus selv, Gud Faders fullkomne apostel, fullførte sin misjon idet han ble menneske, led og døde på korset etter å ha forkynt det glade budskap om Guds kjærlighet og om brorskapet mellom alle menneskene.

Kirken fortsetter Kristi apostolat eller misjon idet den bringer hans glade budskap til alle folk og søker å gjennomsyre menneskene og sivilisasjonene og institusjonene med Kristi ånd og gi dem rikdommen av den guddommelige nåde og det guddommelige liv.

Og hver kristen, hvert lem på Kirkens organisme, må være aktivt med i dette apostolat idet de først og fremst selv helhjertet er tro mot Kristi glade budskap og så gir seg i kjærlighet og tjenstvillighet til sin neste for å vinne ham for Kristus, for hans sannhet og kjærlighet. Om en er husfar eller husmor, forretningsmann, student, sykepleierske, lærer, kontorist eller håndverker, har alle like meget etter Guds mening og vilje en viktig rolle å spille i Guds rike, i Kristi Kirke: «Som Faderen har sendt meg, så sender jeg dere», lyder Frelserens ord.

Ved bønn, ord, handling og eksempel kan og må hver og en av oss være et villig og mektig redskap for Gud i hans leting etter sjeler. Glem ikke dette en eneste dag, men husk: «Du er langt mektigere enn du selv aner og tror. Gud har gitt deg en oppgave å fullføre, en oppgave som er din og som han ikke har gitt til noen annen, det vil si, at det ikke er noen annen som kan gjøre den for deg. Verden vil bli litt bedre — eller verre — fordi du er til.»

Stenenes tale

Resymé av journalist Hans Bruces foredrag.

Det er vel slik med de fleste av oss: at vi her ute på Hovedøya lett gripes av vemod. Her ute, der larmen fra storbyen så vidt når oss, finner vi et av de mest gripende minner fra vårt folks storhetstid og fra Kirkens storhetstid i folket vårt. De gamle ruiner reiser seg i vårt indre blikk, får liv og blir det de en gang var: *Cistercienserkløsteret* på Hovedøya. Og tvers over århundrenes gap føler vi oss hjemme. For oss er munkenes tidebønnsang hjemlige toner og deres messeoffer det samme som vi kjenner fra våre egne kirker. Vi føler hvordan vår historie blir levende for oss, ikke bare noe som står nedtegnet i bøkene, men noe vi har med oss, som lever inne i hver enkelt av oss. For denne øya og munkene her spilte også sin rolle i landets historie.

*

Hva var det som skapte den veldige veksten som preget klosteret på Hovedøya i de første hundreårene etter grunnleggelsen i 1147? Dette spørsmål har vel funnet sitt beste svar i disse ord av arkitekt Gerhard Fischer i hans kyndige beskrivelse av Cistercienserne og Hovedøya: «Hos mange vil ordenens fast tømrede organisasjon og gjennomførte kollektivismen vekke størst beundring... Andre vil tenke på det rike sosiale arbeide eller den sterke innflytelse i allslags praktisk virke. Og selvsagt var disse sider av ordenens liv også viktig nok. Men gløden som bar det hele, kraften i det første hundreårs veldige ekspansjon må vi søke dypere. — Formene kan skifte, men budet om forsakelse, lydighet til døden og kjærlighet til naturen og menneskene har vel sin gyldighet til alle tider, ikke minst i vår egen.»

*

Slik er dette stedet en kraftig utfordring til oss i dag — til oss som er gitt å være med i et verdensomfattende arbeide for å bringe alle mennesker inn under Kristi

Det er noe overmåte stort, men innebærer også et veldig, et fryktinngytende ansvar: å være kalt av Gud selv til å vinne sjeler for ham, være med på å virkeliggjøre Jesu store oppdrag: «Gå ut i all verden og gjør alle til mine disipler.»

Da munkene for åtte hundre år siden grunnla dette kloster her på Hovedøya, hadde de ikke noe annet mål for øye enn å kristne landet og vinne sjeler for Gud. De ba sine korbønner og sang Guds lov, de dyrket jorden og lærte folket nyttige yrker; men alt dette var bare midler til apostolatet og hadde sitt utspring i deres kjærlighet til menneskesjelen.

De har fullført sin oppgave, men vi må fortsette den. Den som for alvor vil være kristen og kjenner Guds leting etter sjeler, etter det tapte fåret og den tapte skillingen, Guds og hele himmelens glede over deres gjenfinnelse, kan ikke annet enn med all energi og finfølelse, særlig ved bønn og eksempel, å være apostel for Guds rike. Av indre trang vil han eller hun arbeide for at alle mennesker får føle tiltrekningskraften av Guds godhet, som omfatter alle mennesker med uendelig kjærlighet og «lar sin sol skinne over gode og onde og lar sitt regn falle over rettferdige og urettferdige» (Matt. 5, 45).

kongsbanner. Hva er det som trenges for å løse denne svimlende oppgaven? En fasttømret organisasjon er vel og bra og nødvendig, sosialt arbeide likeså, og innflytelse i all slags praktisk virke er utmerket. Men det som virkelig bringer oss fremover er *ånden* bak det hele — forsakelsen, lydigheten mot ham som ga oss livet og mot de menn som han har betrodd ledelsen av sin Kirke, troen og fremforalt *kjærligheten* til Gud og nesten.

Kjærlighetsbudet er kanskje det vanskeligste av alle bud. For det krever at kjærlighetsgjerningen følger med. Det ventes nemlig, ja det kreves av oss at vi ikke bare skal føle en teoretisk, abstrakt, intellektuell gold og ufruktbar kjærlighet: vi skal bære hverandres byrder. Det krever at vi må avstå fra meget av alt dette negative som dømmesyke, sladder og misunnelse og i stedet stå frem med positiv, byggende holdning til livet, til våre medmennesker og til vår aktivitet innen egne rekker: i våre kirkelige legmannsforeninger og organisasjoner. Det nytter ikke bare å ha løftene og ordene, men frem for alt gjerningene. Ja, hadde Paulus levet i våre dager, kunne jeg gjerne tenke meg at han i sin høysang til kjærligheten hadde tatt med en setning til — noe omtrent slik: Om jeg satt i ti foreningsstyret, men ikke hadde kjærlighet, da var jeg intet.

*

Når vi i dag snakker så meget om organisasjoner, skal vi huske at vi har en organisasjon som er hovedorganisasjon for all Katolsk Aksjon. Den ble stiftet på Pinsedagen for nær to tusen år siden og heter *Kirken*. Vi kan lett komme til å glemme dette i vår organisasjonsiver eller også i vår mangel på interesse for foreningene. La oss ta det siste: Vi har ikke lov til å isolere oss i vårt kristenliv, i tilbaketrucken fornemhet å dyrke vår egen høyst private guddom eller i opphøyet intellektualisme å stille oss over og utenom fellesskapet i Kristus. Vi skal gjøre godt mot alle, men mest mot våre egne — det er kravet som er stillet oss, formulert av apostelen Paulus. Vi har forskjellige gaver, forskjellige arbeidsfelter, noen mer innad, andre utad; men intet kan dispensere oss fra almenkravet.

*

Og kjærligheten til Kirken? Det har intet med kjærlighet til en bestemt kirkebygning å gjøre, til en bestemt god predikant eller til noen få hyggelige mennesker som vi føler oss åndelig bundet til. Nei, kjærligheten skal her være rettet mot Kirken i dens hele og fulle funksjon. Den kommer da best til uttrykk i vår solidaritet med dens egentlige celler, menigheten. Vi er alle plasert i en menighet, vi har alle en sognekirke, og det er den som i første rekke konkret skal være og er vårt åndelige hjem. Vi skal leve med i menighetslivet, gledes over de nye barn som bæres til dåpen, være lykkelig med de unge som menighetens prester vier, og be for de av våre menighetslemmer som kalles bort fra denne jord. Og heller ikke denne kjærlighet skal være noen avstandsdyrkelse, men utfolde seg i praktisk gjerning. Menigheten som levende organisme trenger vår individuelle støtte, åndelig og materielt. Å støtte sin kirke også økonomisk så langt en evner, er slett ikke den uvesentligste del av vår aktive forpliktelse.

*

Vi skal stadig søke nye og bedre metoder, ikke stivne i gamle former, ikke binde våre organisasjoner i for stramme lovbygg som hindrer deres vekst og utvikling. Alle sammen skal vi være med, for om vi tror at vi ikke trenger de andre, så kan det være andre som trenger oss.

Original og fantasi- full utstilling

I KUNSTINDUSTRIMUSEET I OSLO stiller den østerrikske kunstnerinnen *Veronika Malata* ut applikerte tepper til omkring midten av juli i år. Det er ikke første gang vi ser applikerte tepper som kommer inn under begrepet kunst her i landet, men denne utstillingen er av særlig stor interesse både på grunn av emnevalget for mange av teppenes vedkommende, og på grunn av den usedvanlig fantasifulle utførelse.

Veronika Malatas arbeider er ofte religiøst inspirert, vi finner straks tre tepper med den hellige *Frans* omgitt av dyr og fugler, og videre *De hellige tre konger*, *Adam og Eva*, *Verdens skapelse*, *Jonas med hvalfisken*, *Gravleggelsen*, *Madonna med Barnet* og en hel del engler! Der er ikke mindre enn fem tepper med musiserende engler, dertil syngende engler og enda flere englemotiver. De fleste engleteppene er applikasjoner på silke, og hun har brukt ganske meget gulltråd. Vi spør om hun liker *Fra Angelico* og får et bekræftende svar: — Han og mange andre gamle mestere har hatt stor betydning for meg, sier hun.

I en glassmontre står en vakker mitra med mønster til mitra på hver side. Mitraen er et av hennes siste arbeider og er en bestilling fra erkebiskopen av *Salzburg*. Vi finner der fine, duse farver og en høyt oppdrevet håndarbeidsteknikk som gjør at emnet — de fire hellige — kommer klart frem uten at man egentlig tenker på applikasjoner. Stoffkantene er så overbroderte og den tråden hun bruker så variert og avpasset — i blant spaltet silketråd, i blant tykk, snorlignende tråd — at stoffkantene ikke sees. Der ved oppnår hun enhet i billedflatene, forklarer hun.

Hun anvender lin, silke, knipling, brokade og mange forskjellige håndvevede stoffer. Får hun ikke tak i de rette farver, farver hun selv til nyansene blir tilfredsstillende. Hun har atelier i *Wien*, men arbeider også store deler av året i *Oberrodembach* og *Salzburg*. Et av de største arbeidene på utstillingen i *Oslo* er *Salzburg Marionetteater*, et henrivende vakkert teppe som straks hensetter en til *Mozarts* by.

De fleste teppene er i privat eie, men hun er også representert i muséer i *Wien*, *Stuttgart*, *Frankfurt am Main*, *Offenbach*, og i *Art Institute of Chicago*. Dessuten har hun hatt utstillinger i *New York*, *Baltimore*, *St. Louis*, *San Francisco*, *Salzburg*, osv.

Og Kirken trenger oss alle for sin veldige oppgave. Det er tross alt en stor utfordringens tid vi lever i: I dag står jo mennesket så inderlig fattig på jorden, og det glade budskap skulle ha alle muligheter for å nå menneskene. Men de forlanger bevis, bevis i gjerning og ikke bare i ord. Det er oss det står på, skrøpelige som vi kan være. Men vi skal huske på hva apostlene, disse enkle menn, oppnådde fordi de ga seg troen på Mesteren og kjærligheten til hans frelsergjerning i vold. Kan vi bli fenget av den samme ånd, da kan også vi skape den vekst omkring oss som vi ser sporene av rundt oss her ute på Hovedøya.

Veronika Malata har også med seg en flere hundre siders katalog fra *INTERNATIONALE AUSSTELLUNG KIRKLICHER KUNST DER GEGENWART*, *Salzburg* 1958. Og hun går fort over fra å fortelle om sin egen kunst til å gjøre oppmerksom på at kunstnere fra hele verden kan delta i denne utstilling som holdes hvert annet år. — Danmark og Sverige er allerede representert, hvorfor ikke også Norge? spør hun.

Vi forsikrer henne om at vi har kunstnere som kan tenkes å være interessert, og hun ytrer straks ønsket om å få komme i kontakt med dem. Forhåpentlig vil det resultere i at også Norge blir representert på utstillingen for religiøs kunst i *Salzburg* neste gang, i 1960.

*

Under et senere besøk i *St. Olavs* redaksjon, sier den livlige og charmerende kunstnerinnen impulsivt: Dere hadde en sjelden malerisk prosesjon her i *Oslo* på *Kristi Legemsfest*. Jeg deltok til å begynne med, men stille meg så opp bare for å se. Så mange unge, statelige ordenssøstre har jeg neppe sett på én gang før.

Etter denne uttalelsen kan vi ikke motstå fristelsen til å gjengi et av hennes arbeider som fremstiller, — synes vi — en enda festligere prosesjon enn vår hjemlige, selv om dette teppet ikke er med på utstillingen i *Oslo*. Det er i privat eie hos den østerrikske undervisningsminister, og viser hennes applikeringskunst på et relativt tidlig stadium.

UTLANDET

VATIKANET

Frihet til sjøs.

En internasjonal overenskomst er undertegnet i Genève som gir Vatikanet rett etter internasjonal lov til å føre sitt eget flagg til sjøs og nyte godt av friheten på havene på like vilkår med alle andre suverene stater. En annen overenskomst som ble undertegnet samtidig, gir Vatikanet den samme rett til adgang til havet som alle andre stater som er omgitt av land.

Disse overenskomster er et resultat av en internasjonal sjørettskonferanse som ble avsluttet i Genève 29. april. Vatikanets delegasjon ble ledet av dr. Paul Demeur, professor i internasjonal rett i Leuven. Det var også ham som undertegnet overenskomstene på Vatikanets vegne.

Før 1870 seilte det iblant skip ut fra Civitavecchia med det pavelige flagg vaiende fra masten, men nå har ikke Vatikanet lenger noen handelsflåte.

BELGIA

Fremgang for det kristent-sosiale parti.

I anledning av valget i Belgia sendte det belgiske katolske pressebyrå CIP ut en artikkel hvor det heter at PSC (Det kristent-sosiale parti) nå har gjenvunnet den posisjon partiet hadde inntil 1954. Det mistet dengang etter en åtte-årig regjeringperiode det absolutte flertall i begge kamre, men etter valget i juni i år har PSC på ny absolutt flertall i senatet, og videre har det oppnådd likevekt i deputerkammeret.

Det katolske nyhetsbyrå konstaterer at det er partiets skolepolitikk som har hatt den avgjørende innflytelse på valgseieren. I provinsen Limbourg antas den sosialistisk-liberale koalisjons agrarpolitikk å være en vesentlig grunn til PSC's fremgang, da den har møtt meget sterk motstand hos befolkningen i dette distrikt.

Fremgangen i Vallonien skyldes de kristne fagforbunds fremragende innsats, innrømmer de sosialistiske forbund selv.

DANMARK

Niels Steensens Gymnasium i København fullt utbygget.

«Niels Steensens Gymnasium er en fullstendig høyere almenkskole med fire

mellomskoleklasser, realklasse, klassisk-sproglig og matematisk-naturvitenskapelig gymnasielinje. Skolen er utgått fra den katolske realskole i Stenosgade, Sankt Knuds skole, hvis eksamensavdeling i 1950 gikk over til gymnasiet.»

«Katolsk Ugeblad» for 15. juni d.å. henter disse linjer fra «Niels Steensens gymnasiums årsberetning 1957—58, og de betyr, skriver bladet, kort og godt at skolen i det gamle kloster på Jagtvejen nå er et «fullbærent» gymnasium. Skritt for skritt er det tidligere klosterkompleks blitt omdannet og modernisert, så bygningene idag oppfyller samtlige krav som stilles til en stor moderne institusjon av denne art.

Det er de danske jesuitt-patres som står for ledelsen av gymnasiet, som ved åpningen etter sommerferien vil ta imot omkring 350 elever, mens lærerpersonalet teller nesten 30 hvorav 7 jesuitt-patres.

At gymnasiet har kommunal støtte og at også de katolske religionslærere lønnes av staten, er en selvfølge i vårt danske broderland.

Teologisk æresdoktorgrad til pater Scherz.

Det westfalske Wilhelms Universitet i Münster har nylig tildelt den danske redemptoristpater dr. phil. Gustav Scherz den teologiske æresdoktorgrad som en påskjønnelse og anerkjennelse av paterens store innsats ved offentliggjørelsen av Niels Steensens teologiske arbeider.

I slutten av 1957 kom meldingen om at den nye biskop av Osnabrück, dr. Helmut Wittler, som en av sine første embets handlinger hadde tatt skritt til å åpne stiftsprosessen for Niels Steensens saligkåring.

Tildelingen av æresdoktorgraden til pater Scherz finner sted ved en høytidelighet i universitetets aula i Münster, og emnet for promosjonsforelesningen er «Niels Steensen og Ferdinand von Fürstenberg». Høytideligheten vil bli overvært av biskopen av København, Osnabrück og Münster.

DE FORENTE STATER

Appell fra Jacques Maritain.

Den katolske filosof Jacques Maritain har skrevet en artikkel i det amerikanske tidsskriftet *Spiritual Life* som har vakt oppsikt i protestantiske kretser. Han erklærer at bare forståelse og samarbeide mellom mennesker som «tilhører forskjellige åndelige familier» kan bringe verden en varig fred. Han understreker at han ikke ber om «toleranse», men menneskelig brorskap, — barmhjertighetens vennskap mellom troende av forskjellige religiøse trossamfunn.

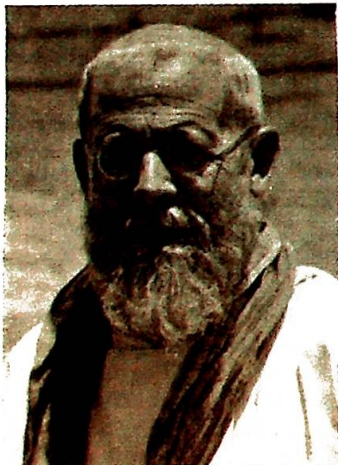
ITALIA

Erkebiskop Montini til sine prester.

Erkebiskopen av Milano, mgr. Montini, har nylig sendt et fellesbrev til alle sine prester, hvor han bl. a. skriver:

Vi er mennesker av vår tid. Dette medfører en meget vanskelig likevektsmanøvre. På den ene side bør vi holde oss nær, meget nær vår tid, kjenne den, beundre den, gjenløse den, ta del i den. På den annen side bør vi være på vakt

Pater Sebastian på Påskeøya

I nr. 4 d. å. brakte vi en omtale av den bayerske kapucinermunken Sebastian Englert på Påskeøya som i januar måned ble tildelt St. Olavsordenens ridderkors som anerkjennelse for de tjenester han hadde ydet vår landsmann Thor Heyerdahl under dennes ekspedisjon til Påskeøyene.

Forleden dag mottok biskop dr. Mangers gjennom Thor Heyerdahl et lite brev fra den nye St. Olavs-ridder, og vi synes det er såpass oppmuntrende for alle som også her hjemme sliter med norsken, at vi offentliggjør brevet uten å gjøre minste bruk av vår røde blyant. Fru Yvonne Heyerdahl, som på sin manns vegne oversendte brevet til biskopen, uttaler sin overraskelse over hvor flink pater Sebastian er blitt til å skrive norsk, «da han jo bare kunne et par ord da vi var der nede».

(Tiltaleformen «Deres biskoppelige Nåde» er en ordrett oversettelse av den tyske «Euer bischöfliche Gnaden».)

Påskeøye, Mai 1958.

Deres biskoppelige Nåde:

Min venn Thor Heyerdahl skaffet meg en norsk grammatik og ordbok som brakte en unge mann i Januar på M.S «Bergensfjord». Han brakte meg også Deres hilsen. Mange takk, jeg følte meget glad over disse hilsene.

Da jeg har begynt å laere norsk, ville jeg gjerne lese norsk bøker, særlig en religiøs bok. Jeg tenkte at Deres Nåde kanskje kunne sende meg noe religiøs bok eller brosjyre. Hvis det er mulig, jeg skal bli meget takknemlig.

Jeg håper at De vil så snill å unnskylder alle mine feil i dette brevet. Jeg er bare begynner.

Med ærbødig hilsen fra Påskeøye,

P. Sebastian Englert.

overfor den, forsvare oss mot den, ta avstand fra den.

Samtidig som vi nærmer oss verden, må vi beskytte oss: Kjærlighet og selvfornektelse, tjeneste og frihet, i verden, men ikke av verden.

Den presser stadig på med sine foruroligende nyheter, med sine attraksjoner, med sin problematiske og alltid enerverende karakter.

Verden beskylder oss for å være gammelmodige, ute av stand til å forstå den, stivnet i former, dårlig opplyste og latterlige. Og den smigrer oss med tveetydige hentydninger, med tilsynelatende uskyldige manipulasjoner, med falske vennskapsforsikringer. Men gir vi så etter, gjør den narr av oss og forakter oss; da er vi saltet som har mistet sin kraft.

Seder og skikker forandrer seg omkring oss, — hva bør vi gjøre, vi som er forankret i kirkerettens og kirkemotenes lover, i velprøvede livsformer? «Alt har jeg lov til, men ikke alt er gagnlig. 1. Kor. 6, 12.

Der er, fortsetter mgr. Montini, en av de mest karakteristiske vanskeligheter ved det geistlige liv i våre dager.

Det kreves megen ettertanke skal slike problemer bli løst, men et av midlene er en høyverdig moralsk livsførsel. La oss også huske at alle vi prester «går i tau», det gjelder ikke å bryte enheten i organismen.

I siste del av brevet omtaler erkebisshopen kort presteembedets hellighet som konkretiseres i prestenes virksomhet. Det er den største kjærlighetstjeneste som noen gang er opprettet. Det finnes ikke bedre askese enn dette å oppfylle våre oppgaver som prester med glede og tålmodighet.

Og for å bli lik Kristus er det nok å la hans nåde få full aksjonsfrihet i oss. Det er ikke oss, det er ham som helliggjør oss. Han er ikke bare mester og modell for vår hellighet, han er kilden og årsaken . . . Dette er en mystisk forbindelse, men den mest ekte og vitale av alle.

Dominikanernes tredje orden.

Dominikanernes tredje orden vil holde internasjonal kongress i Roma fra 25. til 30. august i år. På dagsordenen står bl. a. samordning mellom tredje-

ordenen og Den katolske aksjon med henblikk på en fastere og mer samlet innsats fra legfolket, særlig på apostolatets område.

Dominikanernes tredje orden har for tiden over 75 000 medlemmer fordelt på over 30 geografiske seksjoner.

For en stadig sterkere tilnærming mellom kirkene.

Bevegelsen Una Sancta i Øst-Berlin har innledet en ny fase i sin aktivitet ved å stifte en offisiell komité som består av tre katolske og tre protestantiske prester, begge parter godkjent av sine respektive geistlige autoriteter.

Pater Sartory fra Heidelberg holdt nylig et foredrag om emnet: «Er det håp om å overvinne skillet mellom kirkene?» Han uttrykte ønsket om at det initiativ som er tatt i Berlin må bli et forbilde for Una Sancta-bevegelsens virksomhet i hele Tyskland.

Fra protestantisk side understreket pastor Hans Asmussen fra Heidelberg, at et stadig voksende antall blant legfolket håper på en tilnærming mellom kirkene.

TRONDHEIM		
A Dahl & Co. Trondheim	PHOENIX HOTELL TRONDHEIM <i>anbefales</i>	ALF EIDEM Malermester Singsakerbk. 17 Tlf. 29123
<i>Alltid til tjeneste!</i> Waldorffhusby jernvareforretning	$\frac{1}{5}$ M. A. Hansens Glassmagasin Salgskontor: Brattorggt. 3 B - Telefon 20319	OSNES & SØNN Frukt, kolonial, delikatesser og grønnsaker Telefon 20580
<i>Marie Schjetne</i> BARNEUTSTYR Dronningens gt. 9, Hjørnet av Nordregt.	BASAREN VED BYBROEN MØBELFORRETNING Grunnlagt 1889 - Trondheim	
Lykkecaffé - Lykkete I. K. Lykke $\frac{1}{5}$ Centralbord 28800 - Trondheim	<i>Salomons skoforretning</i> O. Trygvassonsgt. gt. 35 Telefon 20200	AKSJESELSKAPET PROTON RØNTGENANLEGG RØNTGENUTSTYR OPERASJONSLAMPER CARDIOGRAFER KORTBØLGEAPPARATER etc. HØYFJELLSSOLER
F. Bruns Bokhandel Bøker - Papir Telefon 20625	OLE DAHL Manufaktur - Damekonfeksjon	

**Katolsk presse-
møte i Hamburg
med deltagere fra
Norden.**

*På åpningsdagen
ga Hamburgs se-
nat en stilfull mot-
tagelse i den frie
Hansastadens sta-
telige rådhus.*

I slutten av mai holdt redaktørutvalget i Den kirkelige presse sitt årsmøte i Hamburg, med omkring 60 deltagere fra Tyskland, Frankrike og Holland. Fra Danmark møtte redaktør Jørgen Berg ved Katolsk Ugeblad, fra Sverige pastor Harald Høgberg ved Hemmet og Helgedomen og fra Norge St. Olav's redaktør — alle tre som konferansens gjester takket være Skandinavia-vennen redaktør dr. Helmut Holzapfels (Würzburg) generøse formidling.

Møtets hovedemne var «Den nord-tyske kotelisisme i fortid og nutid». Den historiske del rullet dr. Holzapfel opp

i en magistral forelesning, med en viten og fremføring som fullstendig fjernet den ikke helt ukyndige forsamling. I en ikke mindre solid underbygget utredning la biskopen av Osnabrück, dr. H. Wittler, frem dagens situasjon i den nord-tyske diaspora, og det må sies at bildet ikke bare er lyst. Således var biskopen så sent som uken forut blitt nektet å visitere Mecklenburg-landet, den del av hans bispedømme som ligger i Østsonen!

For de nordiske deltagere ble møtet i Hamburg mer enn en konfrontasjon med de brennende spørsmål som kaller på den kirkelige presses årvåkenhet. Det ble også et møte med kolleger som viste fremragende evner til å forme og utdype svarene.

Et særdeles interessant moment var det som den svenske representanten alle-

FREDRIKSTAD		FREDRIKSTAD	
FREDRIKSTAD BRYGGERI			
FREDRIKSTAD		O. Henriksens Sønner Aut. Rørleggere og Rørhandel Etabl. 1904 FREDRIKSTAD Tlf. 6238 - 2285	
ALF SVENDSEN Alt i kolonial Tlf. 2167 Farmannsgt. 1-3		ST. CROIX Handelsgartneri Tlf. 2830 Fredrikstad	ALT I FOTO OG FILM
KLEMET JOHANSEN <i>Fredrikstad Begravelsesbyrå</i> Farmannsgt. 10 - Tlf. 3062		EDVARDBEN & NORHEIM A/S Autorisert Installatør Radio og Elektrisk utstyr Tlf. 1220 - Fredrikstad	KNUT CHRISTIANSEN Spesialforetning i Radio og Båndopptakere Farmannsgt. 1-3 - Tlf. 6464
BRYNILDSENS FABRIKKER Drops og Mineralvann		Hermetikk- og pølsefabrikk - Røkeri Salteri - Fryseri 1600 m ³ - Kjølelagere	AUGUST HANSEN Murmester & Entreprenørforetning Telefon 1359
FREDRIKSTAD BLIK- & METALVAREFABRIK Andresen & Müller Mek. Verksted - Blikkemballasje og metallvarer av enhver slags - Jernfat i alle størrelser og for et- hvert øyemed - Isenkramartikler - Elektrisk og Autogensveisning - Stanseartikler.		BJARNE AARUM Fredrikstad	KÅRE KRISTIANSEN Fiskeforetning Telefon 3190
		FREDRIKSTAD BYGNINGS- ARTIKKELFORRETNING Byggevarer - Jernvarer Malervarer Centralbord 5945	HELENE ANDRESEN KJØTT- OG PØLSEVARER Glemmengt. 3, 4, 5. Tlf. 2131

rede har referert i Hemmet og Helgedomen (nr. 11 d.å.) i forbindelse med dette presse-møtet. Han skriver bl. a.:

«Vad som icke minst gjorde et sterkt intryck på oss skandinaver var den utomordentliga hjärtlighet med vilken den protestantiska staden Hamburg mottog oss katolske pressrepresentanter.

Vid vår inlednings-session höll stadens pressborgarråd, senatsdirector Lüth, ett spirituellt välkomstanförande. I Hamburgs ståtliga rådhus var sedan en officiell mottagning arrangerad av Hamburgs senat, som er den fria hansestadens lokale parlament. Av de tal som utväxlades fick man det intrycket, att

Hamburg er en stad där man förstår att uppskatta det arbete som på katolskt håll utföres bland stadens 150 000 katolikker. Som exempel kan nämnas att Hamburg har 25 katolska folkskolor och 2 katolska gymnasier och att kostnaderna för dessa skolor bestridas till 90 procent av staden.

K. & J. SOLHEIM Kjøtt - Pålegg - Delikatesser Egen Pølsefabrikk Solheimsgt. 11 Tlf. 99 016 Bergen	<i>Bergens-firmaer</i>		BIRGER MICHELSEN MALERMESTER FOSSWINKELSGATE 20 Alltid til tjeneste med overslag Tlf. 12 443 - 97 269
A. K. EGGE A/S Frukt og grønnsaker En gros	Sølv for alle anledninger		<i>Theodor Olsens Efff.</i> JUVELER SMASTRANDCT 4. BERGEN
Alt i kontormøbler og stålrørsutstyr DIDR. ANDERSEN & SØN A/S Telgr.: Glas Bergen Tel. 15 090	All slags skadeforsikring		ERLING KRAGE A/S PRYD- OG BRUKSKUNST Bergen Telefon central 14 110 Telegramaadresse: «Kjell»
i Nygårdsgt. ved Eldorado	ANTON OLSEN Murmester	HOPSDAL & DAHL A/S Aut. Installatør, Radio- og Utstyrsforretning TORNØEGÅRDEN - BERGEN	
SVERRE W. MONSEN Manufakturvarer - Sengenutstyr	JACOB L. BERSTAD Kontorutstyr Bergen - Oslo	L. W. TORNØE A/S Papirhandel Bergen	
1/8 Kr. Madsens Bok- og Papirhandel BERGEN Bryggen 5 - Leppen - Telefon 11 482		NYGÅRDSGT. 4	

T. S. JACOBSEN

BEGRAVELSESBYRA

Ullevålsv. 1 - Oslo

Tlf. 33 23 34 - 33 22 46

Privat 41 64 78 - 69 43 72

OBS!

Ved
adresseforandringer,
vennligst oppgi også
den tidligere
adresse!

All slags
forsikring

ANTH. B NILSEN & CO'S
ASSURANCE BUREAU A/S

Rådhusgaten 27, Oslo.

Telefon 41 01 10.

Spesialforretning i
RUSTFRITT STÅL
for sykehusene

KNUT JUUL CHRISTIANSEN

Stortingsplass 7 II

Tlf. 33 36 24 - Oslo

Tlgr.adr.: RUSTFRIKNUT

A/s Norsk Medicinsk Varehus

Pilestredet 7 - Telef. 33 43 70 - Oslo

Sykehusutstyr - Sanitetsmateriell
Brilleoptikk

NOBENBERG & CO. A.S

MARGARINFABRIKK

OSLO

Leverandør av den bekjente
«NOCO» margarin

Hans Ekjord

FARVEHANDEL

St. Olavs gt. 3

Tlf. 42 16 13

Melitta

KAFFETRAKTER

og ekstra fin snusmalt
kaffe gir

BEDRE KAFFE

DRØYERE KAFFE

WISBECH

Majorstua - Oslo

MASKIN- OG ELEKTROTEKNISKE
FABRIKKER

JOHAN OLSEN & SØNNER

Murmester & Entreprenørforretning

Etablert 1896

Kongensgate 17, Oslo

Telefon 42 99 90

TILMERS & HAAVELSRUD A/S

Telefoner 33 21 40 — 33 57 23

Teatergt. 1, Oslo

Radio — Elektrisk

Margarin

Dag-Ny

MARGARIN-FABRIKK

Jens J. Andersen
OSLO - CENTRALBORD 68 34 00
Beste leverandør av
KJØTT-FLESK-PØLSEVARER